

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, ID DS: qkbaa2n
posta@uouu.gov.cz, uouu.gov.cz

Čj. UOOU-02771/22-34

ROZHODNUTÍ

Předseda Úřadu pro ochranu osobních údajů jako odvolací orgán příslušný podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, rozhodl podle ustanovení § 152 odst. 6 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů čj. UOOU-02771/22-28 ze dne 14. října 2024 se na základě rozkladu obviněného, pana [REDACTED]

[REDACTED] mění tak, že ve výroku I. se vypouští text [REDACTED] a text [REDACTED];

a dále tak, že ve výroku III. se slova „pokuta ve výši 40.000 Kč (slovy čtyřicet tisíc korun českých)“ nahrazují slovy „pokuta ve výši [10.000 Kč (slovy deset tisíc korun českých)]“, ve zbývajících částech se rozhodnutí potvrzuje.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

[1] Doručením oznámení Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) o zahájení řízení č. UOOU-02771/22-13 obviněnému dne 2. ledna 2023 Úřad zahájil vůči obviněnému

- a) řízení pro podezření ze spáchání přestupku podle § 62 odst. 1 písm. b) zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů (dále jen „zákon č. 110/2019 Sb.“), spočívající v tom, že obviněný jako správce osobních údajů vlastníků silničních motorových vozidel, jejichž osobní údaje v podobě státních poznávacích značek zpracovával podle čl. 4 bodu 7 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) [dále jen „nařízení (EU) 2016/679“], měl dne 18. července 2022 [REDACTED] zveřejnit na sociální síti Twitter pod odkazem [REDACTED] seznam obsahující 39

plně čitelných státních poznávacích značek (SPZ) silničních motorových vozidel, přičemž státní poznávací značka silničního motorového vozidla ve vlastnictví fyzické osoby odkazuje na konkrétní subjekt údajů a představuje tak osobní údaj ve smyslu čl. 4 bodu 1 nařízení (EU) 2016/679, s tím, že výše popsanou operaci zpracování osobních údajů měl obviněný provést, aniž by mu pro toto zpracování osobních údajů svědčil některý z právních důvodů podle čl. 6 odst. 1 nařízení (EU) 2016/679, čímž měl porušit zásadu zákonnosti, tedy základní zásadu zpracování osobních údajů, stanovenou čl. 6 odst. 1 nařízení (EU) 2016/679,

- b) řízení pro podezření ze spáchání přestupku podle § 62 odst. 1 písm. c) zákona č. 110/2019 Sb., spočívající v tom, že obviněný jako správce osobních údajů vlastníků silničních motorových vozidel, jejichž osobní údaje v podobě státních poznávacích značek jimi vlastněných motorových vozidel měl dne 18. července 2022 zveřejnit na sociální síti Twitter pod odkazem , podle čl. 4 bodu 7 nařízení (EU) 2016/679, neposkytl fyzickým osobám, které jsou vlastníky silničních motorových vozidel, jejichž státní poznávací značky byly uvedeny ve zveřejněném seznamu, informace podle čl. 14 odst. 1 nařízení (EU) 2016/679 týkající se zpracování jejich osobních údajů, čímž měl porušit právo subjektů údajů na informace stanovené v čl. 14 odst. 1 nařízení (EU) 2016/679, a
- c) řízení o uložení opatření k odstranění nedostatků podle § 60 zákona č. 110/2019 Sb. ve spojení s čl. 58 odst. 2 písm. d) nařízení (EU) 2016/679, spočívajícího v uložení povinnosti uvést operace zpracování do souladu s nařízením (EU) 2016/679 tak, že obviněný ukončí zpracování osobních údajů specifikovaných výše představované jejich zveřejněním v plně čitelné podobě na sociální síti Twitter.

[2] Podkladem pro zahájení řízení byl spisový materiál shromážděný na základě tří samostatných podnětů podaných fyzickými osobami dne 19. července 2022 a 7. září 2022, jejichž předmětem bylo zpracování osobních údajů představované zveřejněním seznamu 39 státních poznávacích značek silničních motorových vozidel v plně čitelné podobě na sociální síti Twitter pod odkazem , včetně otázky zákonnosti a oprávněnosti tohoto postupu.

[3] Úřad uvedené podněty prověřil, nejprve dne 5. října 2022, a posléze opětovně dne 28. prosince 2022, a zjistil, že na uvedené internetové adrese na sociální síti Twitter byl v té době i nadále zveřejněn seznam 39 státních poznávacích značek silničních motorových vozidel v plně čitelné podobě.

[4] V průběhu řízení bylo ze sdělení obviněného ze dne 16. ledna 2023 (čj. UOOU-02771/22-14) zjištěno, že předmětné zpracování osobních údajů vymezené v bodě 1 bylo ukončeno tím, že obviněný předmětný příspěvek zveřejněný na sociální síti Twitter odstranil. Současně obviněný ve svých sděleních popíral, že by zpracovával osobní údaje, a odkazoval, že na sociální síť Twitter pouze umístil fotografii, kterou jako zastupitel Městské části získal od anonymního občana prostřednictvím aplikace WhatsApp.

[5] Úřad následně ověřil, že uvedený odkaz na profilu obviněného na sociální síti Twitter (nově sociální síť X), který původně příspěvek obsahoval, již skutečně není funkční, o čemž byl vyhotoven úřední záznam čj. UOOU-02771/22-25 ze dne 6. května 2024.

[6] Vzhledem ke skutečnosti, že zpracování osobních údajů bylo ukončeno, odpadl důvod pro vedení té části předmětného správního řízení, jejímž předmětem bylo uložení nápravných opatření. Úřad proto usnesením čj. UOOU-02771/22-26 řízení ze dne 7. května 2024, podle § 66 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., řízení v této části zastavil.

[7] Rozhodnutím čj. UOOU-02771/22-28 ze dne 14. října 2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), doručeným obviněnému do datové schránky téhož dne, pak Úřad obviněného shledal vinným ze spáchání přestupků podle § 62 odst. 1 písm. b) a písm. c) zákona č. 110/2019 Sb., když shledal, že obviněný jako správce osobních údajů vlastníků silničních motorových vozidel zveřejnil minimálně v době od 18. července 2022 do 28. prosince 2022 na sociální síti Twitter pod výše uvedeným odkazem seznam obsahující 32 plně čitelných státních poznávacích značek silničních motorových vozidel ve vlastnictví fyzických osob, aniž by mu k takovému zveřejnění svědčil některých z právních důvodů podle čl. 6 odst. 1 nařízení (EU) 2016/679 a aniž by těmto fyzickým osobám poskytl informace podle čl. 14 odst. 1 nařízení (EU) 2016/679, přičemž za spáchání těchto výše uvedených přestupků ve formě nedbalosti obviněnému uložil pokutu ve výši 40.000 Kč.

[8] Proti napadenému rozhodnutí podal obviněný dne 24. října 2024 prostřednictvím své datové schránky včasný rozklad.

II. Obsah rozkladu

[9] V první části odůvodnění podaného rozkladu obviněný namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, a to pro údajnou vadu v něm obsaženou. Tato vada má spočívat v rozporu mezi počtem státních poznávacích značek (dále jen „SPZ“), které jsou v textu napadeného rozhodnutí (jeho výroku i odůvodnění) považovány za předmětné zpracovávané osobní údaje (tedy 32 SPZ silničních motorových vozidel ve vlastnictví fyzických osob) a počtem konkrétních SPZ, které jsou vyjmenovány ve výroku rozhodnutí (34 SPZ silničních motorových vozidel). Obviněný v tomto smyslu poukázal na to, že počet SPZ, které měly být předmětem údajného protiprávního zpracování, je evidentní klíčovou částí výroku, neboť jednak slouží k přesné identifikaci skutku a jednak se od něj odvíjí i společenská škodlivost, jakož i výše sankce. Tato nepřezkoumatelnost pak podle názoru obviněného postačuje ke zrušení napadeného rozhodnutí.

[10] Obviněný v druhé části podaného rozkladu uvedl, že měl evidentní oprávněný zájem na zpracování osobních údajů, a že naopak zájem subjektů údajů byl v dané věci minimální až zanedbatelný, a tudíž bylo zpracování osobních údajů v souladu s právními předpisy. V této souvislosti obviněný zpracovával osobní údaje dle svého tvrzení za účelem zahájení veřejné diskuse o tom, zda nedochází k systematickému zneužívání a obcházení pravidel parkování v hlavním městě Praze. Obviněný rovněž namítl, že se Úřad údajně nedostatečně vypořádal s porovnáním jeho oprávněného zájmu a zájmu subjektů údajů. Ve vztahu k SPZ jako osobnímu údaji obviněný uvedl, že SPZ sice je osobním údajem, ale pouze nepřímým identifikátorem, který nepostačuje pro bližší konkretizaci vlastníka/provozovatele vozidla, pro úspěšnou identifikaci je tudíž třeba připojení dodatečného údaje. Na základě této argumentace dospěl obviněný k závěru, že případný zásah do osobních údajů subjektů údajů je menší, protože i zájem subjektů údajů na ochraně před zpracováním musí být logicky nižší.

[11] Ve třetí části podaného rozkladu potom obviněný rozporoval, že jeho jednání bylo natolik společensky škodlivé, aby se dalo považovat za přestupek. S odkazem na svou předchozí argumentaci o tom, že SPZ je pouze nepřímým osobním údajem, obviněný uvedl, že ačkoli došlo ke zpracování osobních údajů, jednání, jehož se dopustil, není přestupkem bez dalšího, tj. pokud se k němu nepřipojí jiná skutečnost (typicky další údaj vedoucí ke ztotožnění osoby). V tomto smyslu navíc doplnil, že SPZ je ve své podstatě také veřejným údajem, neboť ji má (a povinně mít musí) každý připevněnou na svém vozidle. Podle obviněného je taktéž důležité upozornit na skutečnost, že v konečném důsledku nedošlo k faktickému poškození práv subjektů údajů.

[12] Ve čtvrté části podaného rozkladu obviněný napadl samotnou podstatu výroku II., tedy porušení práva subjektů údajů na informace dle čl. 14 odst. 1 nařízení (EU) 2016/679. V této části obviněný zopakoval svou argumentaci, že SPZ je pouze nepřímým osobním údajem, tudíž neměl žádnou možnost získat informace o tom, kdo je subjekt údajů a jak ho kontaktovat. Tuto argumentaci obviněný dále rozvedl tak, že snaha kontaktovat všechny subjekty údajů by byla nemožná, či by vyžadovala nepřiměřené úsilí ve smyslu čl. 14 odst. 5 písm. b) nařízení (EU) 2016/679. Navíc, i za předpokladu, že by taková faktická nemožnost nebyla dána, vedlo by to pouze ke stavu, kdy by musel jako obviněný získat a zpracovat více osobních údajů, což podle něj není v souladu s právem aprobovaným účelem. Obviněný v tomto smyslu také Úřadu vytknul, že se nezabýval otázkou společenské škodlivosti, ani tím, o jaký typ osobního údaje v případě SPZ jde.

[13] V páté části podaného rozkladu obviněný rozporoval výši uložené pokuty. Argumentoval především tím, že dle jeho názoru je výše pokuty nepřiměřená, neboť zpracovávané osobní údaje jsou z pohledu ochrany osobních údajů zcela bezvýznamné. Obviněný tak dospěl k závěru, že v případě prokázání přestupku správním orgánem by mělo dojít k upuštění od potrestání, či přinejmenším snížení pokuty na částku 1.000 Kč.

III. Posouzení odvolacím orgánem

[14] Odvolací orgán na základě podaného rozkladu přezkoumal napadené rozhodnutí v celém rozsahu, včetně procesu, který předcházel jeho vydání, a došel k následujícím závěrům. Odvolací orgán se nejprve zabýval právním rámcem vymezujícím předmětné zpracování.

[15] Podle čl. 4 bodu 1 nařízení (EU) 2016/679 se osobním údajem rozumí veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě (subjekt údajů); identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby. SPZ (dále také jako „registrační značka“ – srov. ustanovení § 4 odst. 1 písm. c) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích) pak je takovým osobním údajem, jak mimo jiné shledal i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. srpna 2020, čj. 1 As 387/2019-56 (k tomu podrobněji dále). Nejvyšší správní soud uvedl, že osobní údaje je třeba posuzovat podle tzv. objektivního pojetí osobních údajů. V tomto pojetí se naplnění definice osobního údaje neposuzuje z pohledu správce, který údaje v daný moment disponuje,

ale zjišťuje se, zda existuje nějaká další informace, která by, ve spojení s původní informací, mohla vést k identifikaci subjektu údajů; jinými slovy, informace je osobním údajem, existují-li jakékoliv osoby nebo orgány, které by daný subjekt údajů dokázaly na základě předmětné informace (ve spojení s jimi dostupnými doplňujícími údaji) identifikovat.

[16] Do registru vozidel se mimo jiné zapisují údaje o vlastníkovi a provozovateli (§ 4 odst. 1 písm. a) a § 4 odst. 2 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb.) spolu s registrační značkou (§ 4 odst. 2 písm. b) téhož zákona). Pokud je vlastník nebo provozovatel fyzickou osobou, je identifikovatelný (resp. kontaktovatelný – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. února 2009, čj. 9 As 34/2008-68) pouze na základě registrační značky z důvodu zápisu jeho údajů do registru vozidel. Registrační značka tak je osobním údajem.

[17] Podle čl. 4 bodu 2 nařízení (EU) 2016/679 se zpracováním rozumí jakákoliv operace nebo soubor operací, které jsou prováděny s osobními údaji nebo soubory osobních údajů pomocí či bez pomoci automatizovaných postupů, jako je shromáždění, zaznamenání, uspořádání, strukturování, uložení, přizpůsobení nebo pozměnění, vyhledání, nahlédnutí, použití, zpřístupnění přenosem, šíření nebo jakékoliv jiné zpřístupnění, seřazení či zkombinování, omezení, výmaz nebo zničení. Způsobem zpracování, který obviněný zvolil, došlo k zařazení zpracovávaných osobních údajů do evidence, kde evidencí se ve smyslu čl. 4 bodu 6 nařízení (EU) 2016/679 rozumí jakýkoliv strukturovaný soubor osobních údajů přístupných podle zvláštních kritérií, ať již je centralizovaný, decentralizovaný, nebo rozdělený podle funkčního či zeměpisného hlediska; zde konkrétně šlo o seřazení osobních údajů dle hlediska (domnělého) místa bydliště uživatelů motorových vozidel, jejichž osobní údaje ve formě státních poznávacích značek byly zpracovávány. Obviněný zpřístupnil zveřejněním na sociální síti Twitter osobní údaje (32 státních poznávacích značek) a prováděl tak zpracování těchto osobních údajů ve smyslu čl. 4 bodu 2 nařízení (EU) 2016/679.

[18] Podle čl. 4 bodu 7 nařízení (EU) 2016/679 se správcem rozumí fyzická nebo právnická osoba, orgán veřejné moci, agentura nebo jiný subjekt, který sám nebo společně s jinými určuje účely a prostředky zpracování osobních údajů; jsou-li účely a prostředky tohoto zpracování určeny právem Unie či členského státu, může toto právo určit dotčeného správce nebo zvláštní kritéria pro jeho určení. Tím, že obviněný určil účel a prostředky zpracování (tzn. zde konkrétně jde o účel „*ukázat na trend parkování aut s původní registrací mimo Prahu v naší MČ, kterou jako zastupitel zastupují*“), prostřednictvím zveřejnění osobních údajů na sociální síti, jak obviněný sám vymezil ve svém vyjádření ze dne 7. října 2022), nachází se ve vztahu k subjektům těchto údajů v postavení správce osobních údajů.

[19] V čl. 6 nařízení (EU) 2016/679 je blíže rozvedena zásada zákonnosti, přičemž v rámci prvního odstavce tohoto ustanovení je stanoveno, že zpracování je zákonné, pouze pokud je splněna nejméně jedna z podmínek uvedených v čl. 6 odst. 1 písm. a) až f) nařízení (EU) 2016/679.

[20] Podle čl. 6 odst. 1 písm. a) nařízení (EU) 2016/679 je zpracování zákonné, pokud subjekt údajů udělil souhlas se zpracováním svých osobních údajů pro jeden či více konkrétních účelů. Dle čl. 4 bod 11 nařízení (EU) 2016/679 se souhlasem rozumí jakýkoliv svobodný, konkrétní, informovaný a jednoznačný projev vůle, kterým subjekt údajů dává prohlášením či jiným zjevným potvrzením své svolení ke zpracování svých osobních údajů. Ze zjištění Úřadu a z prohlášení obviněného („*neznám dané osoby, ani to zda jsou informace ve fotografii reálné či smyšlené*“ či „*nejsem schopen vyhodnotit věrohodnost daných údajů*“) je zřejmé,

že obviněný v době zpracovávání osobních údajů neznal jednotlivé subjekty údajů, jejichž osobní údaje zpracovával, a zjevně nekontaktoval jednotlivé subjekty údajů s žádostí o udělení souhlasu. Zároveň dle zjištění Úřadu obviněný nevyvinul žádnou snahu o identifikaci jednotlivých subjektů údajů či o jejich oslovení za účelem vyžádání souhlasu. Obviněný tedy neměl zákonný důvod dle čl. 6 odst. 1 písm. a) nařízení (EU) 2016/679.

[21] Podle čl. 6 odst. 1 písm. b) nařízení (EU) 2016/679 je zpracování zákonné, pokud je nezbytné pro splnění smlouvy, jejíž smluvní stranou je subjekt údajů, nebo pro provedení opatření přijatých před uzavřením smlouvy na žádost tohoto subjektu údajů. Z povahy věci je tento důvod v dané věci neaplikovatelný.

[22] Podle čl. 6 odst. 1 písm. c) nařízení (EU) 2016/679 je zpracování zákonné, pokud je nezbytné pro splnění právní povinnosti, která se na správce vztahuje. Z povahy věci je zřejmé, že obviněný v pozici správce osobních údajů neměl žádnou právní povinnost, která by se na něj vztahovala, která by mu ukládala povinnost uvedeně zpracování osobních údajů provést, a lze tedy uzavřít, že obviněnému nesvědčil ani právní důvod podle čl. 6 odst. 1 písm. c) nařízení (EU) 2016/679. Obviněný ostatně ani nic takového netvrdil.

[23] Podle čl. 6 odst. 1 písm. d) nařízení (EU) 2016/679 je zpracování zákonné, pokud je nezbytné pro ochranu životně důležitých zájmů subjektu údajů nebo jiné fyzické osoby. I zde je z povahy věci zřejmé, že v tomto případě daným zpracováním nedošlo a z povahy zpracování dojít ani nemohlo k ochraně životně důležitých zájmů subjektu údajů nebo jiné fyzické osoby. Lze tedy konstatovat, že obviněný neměl zákonný důvod dle čl. 6 odst. 1 písm. d) nařízení (EU) 2016/679.

[24] Dle čl. 6 odst. 1 písm. e) nařízení (EU) 2016/679 je zpracování zákonné, pokud je nezbytné pro splnění úkolu prováděného ve veřejném zájmu nebo při výkonu veřejné moci, kterým je pověřen správce. Dle recitálu 45 k nařízení (EU) 2016/679 vyplývá, že právo EU či vnitrostátní právo by mělo stanovit, kdo je povoláným orgánem či osobou k plnění daného úkolu ve veřejném zájmu či výkonu veřejné moci; jinými slovy, který orgán či osoba by měl při hájení daného veřejného zájmu či výkonu veřejné moci vystupovat jako správce osobních údajů. Úřad prověřil, zda obviněný nedisponoval tímto zákonným důvodem. Ve svém vyjádření ze dne 16. ledna 2023 obviněný uvedl, že *„je věcí podnětu na příslušný úřad dané městské části, aby se danou problematikou zabývala a sama vlastní úřední činností si zjistila potřebná data“* a *„tím spíše by se danou věcí měla zabývat příslušná městská část“*. Z vyjádření obviněného je tak zřejmé, že si je vědom, že orgánem oprávněným k řešení dané situace, která se může týkat veřejného zájmu (problematika parkovacích míst a zón placeného stání), je osoba či orgán odlišný od obviněného. Tímto titulem tedy obviněný též nedisponoval.

[25] Dle čl. 6 odst. 1 písm. f) nařízení (EU) 2016/679 je zpracování zákonné, pokud je nezbytné pro účely oprávněných zájmů příslušného správce či třetí strany, kromě případů, kdy před těmito zájmy mají přednost zájmy nebo základní práva a svobody subjektu údajů vyžadující ochranu osobních údajů, zejména pokud je subjektem údajů dítě. Úřad posoudil, zda obviněný nedisponoval zákonným důvodem dle uvedeného ustanovení a za tímto účelem provedl balanční test. V této souvislosti tak Úřad shledal, že předmětným zpracováním osobních údajů nemohlo dojít k převážení oprávněného zájmu nad práva a zájmy subjektů údajů a nebyly tak naplněny podmínky čl. 6 odst. 1 písm. f) nařízení (EU) 2016/679, a to předně z toho důvodu, že stanoveného účelu (informování a náprava případné problematické situace s parkováním) bylo možné dosáhnout prostředky méně zasahujícími do práv a svobod

subjektů údajů, resp. zvolený způsob zpracování nebyl k naplnění stanoveného účelu ani způsobilý (k tomu podrobněji srov. dále).

[26] Podle čl. 14 odst. 1 nařízení (EU) 2016/679 platí, že pokud osobní údaje nebyly získány od subjektu údajů, poskytne správce osobních údajů subjektu údajů informace o jeho totožnosti, případně totožnosti jeho zástupce a jejich kontaktní údaje; případně kontaktní údaje pověřence pro ochranu osobních údajů; účely zpracování, pro které jsou osobní údaje určeny, a právní základ pro zpracování; kategorie dotčených osobních údajů; případné příjemce nebo kategorie příjemců osobních údajů a případně záměr správce předat osobní údaje příjemci ve třetí zemi nebo mezinárodní organizaci a existence či neexistence rozhodnutí Komise o odpovídající ochraně nebo, v případech předání uvedených v člancích 46 nebo 47 nebo v čl. 49 odst. 1 druhém pododstavci, odkaz na vhodné záruky a prostředky k získání kopie těchto údajů nebo informace o tom, kde byly tyto údaje zpřístupněny. Sám obviněný se vyjádřil v tom smyslu, že uvedenou informační povinnost nesplnil, a že by její splnění vyžadovalo nepřiměřené úsilí.

[27] Následně se odvolací orgán zabýval rozkladovými námitkami obviněného. Odvolací orgán předně konstatuje, že obviněným namítaný rozpor mezi počtem SPZ, které byly uvedeny ve výroku napadeného rozhodnutí (34 SPZ), a počtem SPZ uvedeným v odůvodnění a dalších částech napadeného rozhodnutí, které jsou považovány za předmětné zpracovávané osobní údaje (32 SPZ), skutečně existoval. Tento rozpor je však třeba hodnotit pouze jako formální pochybení, které nemá vliv na věcnou správnost, přezkoumatelnost ani zákonnost napadeného rozhodnutí. Z obsahu celého rozhodnutí, zejména jeho odůvodnění, je zřejmé, že správní orgán prvního stupně vycházel při posouzení skutkového stavu z toho, že předmětem možného neoprávněného zpracování bylo 32 SPZ silničních motorových vozidel ve vlastnictví fyzických osob. Toto číslo je opakovaně uvedeno v odůvodnění i při hodnocení závažnosti skutku a výše uložené sankce. Podstata protiprávního jednání obviněného přitom spočívá ve zpracování osobních údajů bez právního titulu, tj. aniž by mu svědčil některý z právních důvodů podle čl. 6 odst. 1 nařízení (EU) 2016/679. Tato právní kvalifikace jednání obviněného zůstává zachována i přes výše uvedenou formální nesrovnalost v počtu SPZ uvedených ve výroku napadeného rozhodnutí.

[28] Odvolací orgán v této souvislosti odkazuje např. na rozsudek Městského soudu v Praze čj. 9 A 199/2018-81 ze dne 22. února 2019, který se blíže zabýval podstatou vady, která však neměla charakter zásadní vady, nýbrž zjevné nesprávnosti, a která neměla vliv na srozumitelnost napadeného rozhodnutí jako celku, a byla tak odstranitelná postupem podle § 70 správního řádu. Městský soud v rozsudku uvedl, že: *„Z povahy uvedené nesprávnosti vyplývá, že opravou této chyby v psaní nedojde ke změně vlastních skutkových zjištění či provedeního právního hodnocení, tj. ke změně vlastního obsahu opravovaného správního rozhodnutí. Za zjevnou nesprávnost může být považována pouze chyba, k níž došlo zjevným a okamžitým selháním v duševní a mechanické činnosti osoby, za jejíž účasti bylo rozhodnutí vyhlášeno či vyhotoveno, a která je každému zřejmá. Zřejmost takové nesprávnosti vyplývá především z porovnání výroku rozhodnutí s jeho odůvodněním, případně i z jiných souvislostí (srov. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2008, č. j. 4 Ads 125/2008-174).“* Z výše uvedeného důvodu nelze dospět k závěru, že by uvedený rozpor způsobil nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí vedoucí k nutnosti zrušit toto rozhodnutí podle § 90 správního řádu. Jedná se o méně závažnou zjevnou nesprávnost, která nemění identifikaci skutku ani právní hodnocení věci.

[29] Odvolací orgán se dále zabýval druhou námitkou obviněného, podle níž měl při zveřejnění fotografie obsahující SPZ silničních motorových vozidel jednat na základě oprávněného zájmu podle čl. 6 odst. 1 písm. f) nařízení (EU) 2016/679, tudíž se mělo jednat o zákonné zpracování osobních údajů. Obviněný uvedl, že jeho jednání mělo za cíl zahájit veřejnou diskuzi o možném systematickém obcházení pravidel parkování na území městské části , a že v tomto směru byl jeho zájem oprávněný a převažoval nad údajně minimálním až zanedbatelným zájmem subjektů údajů na ochraně jejich práv a svobod. K této námitce správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl, a odvolací orgán tomu plně přisvědčuje, že při posuzování oprávněného zájmu je nutné vážit zájmy správce (obviněného), jakož i zájmy, základní práva a svobody subjektů údajů.

[30] Odvolací orgán v této souvislosti konstatuje, že oprávněný zájem může být legitimním právním základem pro zpracování osobních údajů pouze tehdy, pokud jsou splněny tři kumulativní podmínky: (i) existence legitimního zájmu správce nebo třetí strany (test vhodnosti neboli test legitimacy), (ii) nezbytnost zpracování pro naplnění tohoto zájmu (test potřebnosti neboli test nezbytnosti), a (iii) převaha zájmu správce nad základními právy a svobodami subjektu údajů (test převažujícího zájmu) – jedině při splnění všech těchto podmínek je splněn tzv. balanční test.

[31] Odvolací orgán v tomto smyslu odkazuje též na *Pokyny č. 1/2024 ke zpracování osobních údajů na základě čl. 6 odst. 1 písm. f) nařízení (EU) 2016/679¹*, které blíže konkretizují, za jakých okolností lze zájem považovat za „oprávněný“:

- Zájem je zákonný, tj. není v rozporu s právem EU nebo členského státu. Ačkoli pojem „oprávněný zájem“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 písm. f) GDPR není omezen na zájmy zakotvené a stanovené zákonem, vyžaduje, aby údajný oprávněný zájem byl zákonný.
- Zájem je jasně a přesně formulován. Rozsah sledovaného oprávněného zájmu musí být jasně identifikován, aby bylo zajištěno, že bude řádně poměřován zájmy nebo základními právy a svobodami subjektu údajů.
- Zájem je skutečný, účinný a aktuální, nikoli spekulativní. Jak objasnil Soudní dvůr EU, oprávněný zájem musí být aktuální a účinný ke dni zpracování údajů a nesmí být k tomuto dni hypotetický.

[32] V posuzovaném případě však nebyla splněna již první podmínka balančního testu – test vhodnosti. Zveřejněním SPZ konkrétních vozidel na sociální síti, které lze spojit s konkrétními vozidly a potenciálně i s konkrétními fyzickými osobami, došlo k zásahu do práva na ochranu osobních údajů, přičemž toto zveřejnění nebylo vhodným prostředkem k dosažení deklarovaného cíle. Odvolací orgán dále konstatuje, že obviněným tvrzený účel „*zahájení diskuze o zneužívání parkovacích oprávnění, resp. o nefunkčnosti současného systému tzv. modrých zón v Praze*“ (srov. rozklad obviněného ze dne 24. října 2024, čj. UOOU-02771/22-29²) je v konkrétním případě zcela nevhodný, vzhledem k tomu, že se jednalo o veřejné parkoviště v blízkosti obchodu, kde zcela legálně může parkovat kdokoli, nikoliv o zónu placeného stání, tím spíše o tzv. modrou zónu neboli zónu rezidentského parkování. K tomu

¹ Pokyny EDPB 1/2024 ke zpracování osobních údajů na základě čl. 6 odst. 1 písm. f) nařízení (EU) 2016/679, verze 1.0, přijato dne 8. října 2024.

² Na jiném místě rozkladu obviněný zmiňuje také zahájení diskuze, zda nedochází k systematickému obcházení pravidel parkování v hlavním městě Praze.

odvolací orgán uvádí, že z veřejně dostupných zdrojů (mj. <https://parking.praha.eu/cs/mapa/>) vyplývá, že na území městské části nejsou zóny placeného stání zavedeny.

[33] Pokud tedy dané místo není nijak regulováno tak, aby upřednostňovalo parkování rezidentů, pak nelze hovořit o porušování pravidel ze strany osob z jiných městských částí, Středočeského nebo jiného kraje. Zveřejnění konkrétních SPZ v tomto kontextu nejenže není způsobilé přispět k žádné relevantní diskuzi, ale naopak může vést ke vzrůstajícímu napětí ve společnosti či dokonce ke stigmatizaci konkrétní osoby (ať už majitele, provozovatele či jiného uživatele vozidla) na základě zcela mylného předpokladu, že na místě parkuje neoprávněně. Za této situace nelze považovat zájem obviněného za oprávněný ve smyslu čl. 6 odst. 1 písm. f) nařízení (EU) 2016/679, neboť chybí základní předpoklad – existence legitimního cíle, ke kterému by zpracování směřovalo.

[34] I pro případ, že by v uvedené lokalitě byly zavedeny zóny placeného stání, popř. by byl obviněným tvrzený zájem vystavěn obecněji, např. „zájem na zahájení diskuze ohledně problémů s parkováním v Praze“, nemůže takové zpracování osobních údajů vést k dosažení zamýšleného cíle, jak již konstatoval správní orgán prvního stupně, neboť samotná SPZ nevypovídá nic o tom, kde má její držitel trvalý pobyt nebo kde reálně bydlí (ode dne 1. června 2017, kdy nabyla účinnosti novela zákona č. 56/2001 Sb., provedená zákonem č. 63/2017 Sb., je možné registraci vozidla, zápis změny vlastníka a všechny další změny v registru vozidel včetně přidělení SPZ provést na jakémkoliv úřadu obce s rozšířenou působností v ČR, nikoliv pouze v místě trvalého bydliště majitele). Současně odvolací orgán doplňuje, že podle aktuálně platných pravidel tzv. rezidentského parkování neboli tzv. modrých zón, mohou příslušné parkovací oprávnění získat nejen obyvatelé s trvalým pobytem, ale také vlastníci nemovitostí nebo podnikatelé s místem podnikání v příslušné městské části hlavního města Prahy a s využitím příslušné on-line aplikace je možné si zaplatit krátkodobé parkování i v modré zóně³. Odvolací orgán proto uzavírá, že zveřejnění SPZ není způsobilé přispět k veřejné diskuzi způsobem, který by naplňoval kritérium vhodnosti zpracování.

[35] I kdyby však odvolací orgán hypoteticky připustil, že existoval určitý veřejný zájem na otevření diskuze o využívání parkovacích míst, bylo by nutné konstatovat, ve shodě se správním orgánem prvního stupně, že nebylo splněno ani kritérium potřeby daného zpracování (respektive druhá část balančního testu). Jinými slovy, stanoveného cíle bylo možné dosáhnout jiným způsobem, který by v takové míře nekolidoval se zájmy subjektů údajů. Pokud se obviněný domníval, že SPZ vypovídá o bydlišti majitele vozidla, mohl zveřejnit pouze část značky s písmenem označujícím příslušnost ke Středočeskému či jinému kraji a zbytek značky zamaskovat. Jak však bylo zmíněno výše, v důsledku novelizace provedené zákonem č. 63/2017 Sb. i pravidel pro rezidentské parkování může být tento předpoklad v mnoha případech nesprávný.

[36] Správní orgán prvního stupně tak správně rozhodl, že předmětným zpracováním nemohlo dojít k převážení oprávněného zájmu správce nad právy a zájmy subjektů údajů a nebyly naplněny podmínky čl. 6 odst. 1 písm. f) nařízení (EU) 2016/679. Obviněný tak porušil čl. 6 odst. 1 nařízení (EU) 2016/679, neboť pro výše uvedené zpracování osobních údajů nedisponoval žádným právním titulem uvedeným v tomto ustanovení.

³ Shrnutí pravidel je dostupné např. zde: <https://parking.praha.eu/cs/moznosti-parkovani-v-praze/parkovani-v-zonach/modra-zona/>

[37] Obviněný dále v rámci téže námitky uvedl, že SPZ je sice osobním údajem, ale pouze nepřímým identifikátorem, který nepostačuje pro bližší konkretizaci vlastníka/provozovatele vozidla, přičemž pro úspěšnou identifikaci je třeba připojení dodatečného údaje. S touto částí námitky odvolací orgán částečně souhlasí. SPZ skutečně představuje tzv. nepřímý identifikátor, tedy osobní údaj kategorie nižší intenzity (byť nařízení (EU) 2016/679 zná oficiálně pouze rozlišení na běžné údaje a citlivé údaje ve smyslu čl. 9 tohoto nařízení, a jinou kategorizaci nezavádí), srovnatelný například s IP adresou, který zpravidla sám nepostačuje k identifikaci osob. V tomto smyslu je třeba zohlednit také recitál 26 nařízení (EU) 2016/679, podle něž při určování, zda je fyzická osoba identifikovatelná, by se mělo přihlídnout ke všem prostředkům, o nichž lze rozumně předpokládat, že je správce nebo jiná osoba použije pro přímou nebo nepřímou identifikaci dané fyzické osoby. Zároveň je však třeba poukázat na to, že správní orgán prvního stupně správně vyhodnotil „objektivní přístup k identifikovatelnosti“, vyplývající z judikatury Soudního dvora EU. Podle Soudního dvora EU pro to, aby určitý údaj mohl být kvalifikován jako osobní údaj, není nutné, aby se všechny informace umožňující identifikovat subjekt údajů musely nacházet v rukou jediné osoby. Je vždy nicméně třeba určit, zda možnost propojení osobního údaje s dodatečnými informacemi, které má k dispozici jiná osoba, představuje prostředek, který může být rozumně použit pro identifikaci subjektu údajů. Podle názoru odvolacího orgánu tak nelze očekávat, že by průměrná osoba bez vynaložení značného úsilí dokázala dotčené osoby přímo identifikovat pouze na základě SPZ. Odvolací orgán proto tuto skutečnost posoudil tak, že zpracování SPZ z hlediska typu (kategorie) osobního údaje hodnotí jako polehčující okolnost, která snižuje závažnost zásahu do práv subjektů údajů, což však nic nemění na tom, že obviněný nedisponoval právním titulem pro zpracování podle čl. 6 odst. 1 nařízení (EU) 2016/679.

[38] Obviněný v další části rozkladu namítá, že jeho jednání nelze považovat za přestupek, neboť podle jeho názoru nedosahuje potřebné míry společenské škodlivosti a není tak naplněna materiální stránka přestupku. V této souvislosti opět odkazuje, že SPZ je pouze nepřímým osobním údajem, navíc do jisté míry i údajem veřejným, povinně zveřejňovaným na vozidlech, a že nedošlo k žádnému faktickému poškození práv subjektů údajů. Odvolací orgán k této námitce uvádí, že jakkoli není pojem „společenské škodlivosti“ právně definován, obecně převažuje shoda, že představuje to, co je v rozporu s účelem právního řádu, tedy čin, který je schopen poškodit nebo ohrozit společností chráněné zájmy. Dále v této souvislosti odvolací orgán doplňuje, že: *„Společenská škodlivost není znakem skutkové podstaty, ale musí se prolínat jejími znaky jak v souhrnu, tak jednotlivostech, tedy znaky objektivními i subjektivními. Stupeň škodlivosti je pak určován závažností přestupku, způsobem, jímž byl spáchán, mírou a tam, kde je to předpokladem vzniku odpovědnosti formou zavinění, osobou pachatele, jeho pohnutkami, materiálními a sociálními poměry. Současně představuje kritérium, k němuž se přihlíží při stanovení druhu a výměry trestu.“*⁴ Ačkoli tedy lze s obviněným souhlasit, že nelze klást rovnítko mezi kategorie protiprávní a společensky škodlivý, formální znaky přestupkového jednání jsou však koncipovány tak, aby naplňovaly v běžných případech i znaky materiální a pouze v případě, kdy existují významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek (srov. judikaturu Nejvyššího správního soudu např. ve věci

⁴ Srov. Pavel Mates, Karel Šemík. Článek. Společenská škodlivost přestupku. In. Advokátní deník. 29. dubna 2021. Dostupné z: <https://advokatnidenik.cz/2021/04/29/spolecenska-skodlivost-jako-znak-prestupku/>.

sp. zn. 2 As 332/2018 nebo sp. zn. 3 As 92/2014). Případ, kdy dojde k naplnění formálních znaků skutkové podstaty a jednání přitom nebude shledáno jako společensky škodlivé, je tedy potřeba chápat spíše jako výjimku. V řízení však podle odvolacího orgánu nebyla zjištěna žádná skutečnost, která by snižovala míru společenské škodlivosti pod hranici typové závažnosti porušení dané právní povinnosti. Naopak bylo prokázáno, že ze strany obviněného došlo ke zveřejnění osobních údajů (SPZ), a to bez existence právního základu podle čl. 6 odst. 1 nařízení (EU) 2016/679, čímž se obviněný dopustil činu způsobilého poškodit nebo ohrozit chráněné zájmy společnosti. Obviněnému je tak kladeno za vinu spáchání přestupku podle § 62 odst. 1 písm. b) zákona č. 110/2019 Sb. Proto je třeba dospět k závěru, že materiální znak byl v případě předmětného přestupku také naplněn.

[39] K argumentaci obviněného, že SPZ je pouze nepřímým osobním údajem a v zásadě veřejným údajem, uvádí odvolací orgán, že s touto argumentací se správní orgán prvního stupně již vypořádal na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí. SPZ je osobním údajem ve smyslu čl. 4 bodu 1 nařízení (EU) 2016/679, jak konstatoval rovněž Nejvyšší správní soud v již zmiňovaném rozsudku čj. 1 As 387/2019-56 ze dne 13. srpna 2020 (srov. také výše v odst. [15]). Z tohoto rozsudku dále vyplývá, že: „není možné přisvědčit argumentu, že se registrační značka vztahuje k vozidlu, a nikoliv k jeho vlastníkovu nebo provozovateli. Z výše zmíněného obsahu registru vozidel zřetelně vyplývá, že v daný okamžik je vozidlo (a tedy registrační značka) spojeno s konkrétním vlastníkem a provozovatelem. Ten je tedy nepřímo identifikovatelný prostřednictvím daného vozidla. Analogicky lze registrační značku přirovnat k IP adrese, která se také vztahuje pouze k zařízení. Nicméně se jedná o osobní údaj, protože tím dochází k nepřímé identifikaci konkrétní fyzické osoby užívající dané zařízení (srov. rozsudky Soudního dvora Evropské unie ze dne 24. 11. 2011, *Scarlet Extended SA proti Sociétés belge des auteurs, compositeurs et éditeurs SCRL, C-70/10, Sb. rozh., s. I-11959, odst. 51, a ze dne 19. 10. 2016, Patrick Breyer proti Bundesrepublik Deutschland, C-582/14, odst. 49).*“ Odvolací orgán tak dospěl k závěru, že skutečnost, že SPZ je nepřímým identifikátorem, nijak nevylučuje, že se stále jedná o osobní údaj, který je možné zpracovávat pouze zákonným způsobem za určitým, výslovně vyjádřeným a legitimním účelem. Lze však přisvědčit obviněnému, že se jedná o údaj s nižším potenciálem identifikace a relativně nižší mírou citlivosti zásahu při neoprávněném zpracování, což bylo odvolacím orgánem zohledněno jako polehčující okolnost.

[40] Na závěr třetí části rozkladu obviněný upozornil na skutečnost, že v konečném důsledku nedošlo k faktickému poškození práv subjektů údajů. K tomu odvolací orgán uvádí, že tato argumentace není relevantní z hlediska posouzení samotné protiprávnosti zpracování osobních údajů obviněným. Podle čl. 6 odst. 1 nařízení (EU) 2016/679 je jakékoli zpracování osobních údajů zákonné pouze tehdy, pokud je splněn alespoň jeden z taxativně vymezených právních důvodů. V daném případě obviněný žádný takový důvod neměl, a tudíž již samotné zpracování SPZ bez právního důvodu představuje porušení tohoto nařízení, nezávisle na tom, zda došlo k materiální či nemateriální újmě subjektu údajů. Dále je třeba zdůraznit, že ochrana osobních údajů je preventivní povahy. Smyslem nařízení (EU) 2016/679 není pouze sankcionovat vzniklou újmu, ale především zabránit neoprávněnému zásahu do soukromí jednotlivce tím, že stanovuje podmínky, za kterých lze osobní údaje zpracovávat. Čl. 83 nařízení (EU) 2016/679 pak upravuje obecné podmínky pro ukládání správních pokut. Toto ustanovení v odstavci 4 a 5 rozeznává dvě skupiny správních pokut podle závažnosti porušení; méně závažné porušení (v odstavci 4) a více závažné porušení (v odstavci 5). Jednání

obviněného spadá do této druhé kategorie. K tomu je třeba dodat, že bylo prokázáno, že obviněný se dopustil přestupku podle § 62 odst. 1 písm. b) zákona č. 110/2019 Sb. a přestupku podle § 62 odst. 1 písm. c) téhož zákona, a sice porušení povinností upravujících základní zásady pro zpracování, a porušení povinností vztahujícím se k právům subjektů údajů podle čl. 12 až 22 tohoto nařízení. U tohoto typu porušení je tak očekávána vyšší intenzita zásahu do práva na ochranu osobních údajů, které nařízení zajišťuje, čemuž odpovídá i stanovená vyšší sazba maximální výše správní pokuty. Odvolací orgán k tomu dodává, že podle čl. 83 nařízení (EU) 2016/679 může být správní pokuta uložena i za samotné porušení povinností stanovených tímto nařízením, byť by jím nebyla subjektům údajů způsobena žádná škoda či jiná újma. Způsobená újma může mít význam v kontextu výše uložené pokuty či případné náhrady majetkové či nemajetkové újmy podle čl. 82 nařízení (EU) 2016/679, nikoli však pro samotné konstatování porušení povinností stanovených nařízením (EU) 2016/679. Nad rámec výše uvedeného odvolací orgán doplňuje, že o předmětných přestupcích se dozvěděl nikoliv na základě vlastní dozorové činnosti, nýbrž z podnětů třech dotčených subjektů údajů. Tato skutečnost tak podle názoru tohoto orgánu přinejmenším potvrzuje existenci zájmu dotčených osob na ochraně těchto osobních údajů.

[41] V pořadí čtvrtou námitkou obviněný napadl právní posouzení skutku popsaného ve výroku II. napadeného rozhodnutí, kterým bylo obviněnému kladeno za vinu porušení informační povinnosti dle čl. 14 odst. 1 nařízení (EU) 2016/679. Argumentoval zejména tím, že vzhledem k charakteru zpracovávaných údajů (SPZ jako nepřímý údaj) neměl možnost zjistit totožnost subjektů údajů a kontaktovat je. Tuto argumentaci obviněný dále rozvedl tak, že snaha kontaktovat všechny subjekty údajů by byla nemožná, či by vyžadovala nepřiměřené úsilí ve smyslu čl. 14 odst. 5 písm. b) nařízení (EU) 2016/679. Navíc uvedl, že pokud by měl osobní údaj SPZ spojovat s dalšími údaji, musel by takto získat a dále zpracovávat více osobních údajů, což by bylo v rozporu se zásadou minimalizace. Odvolací orgán tuto námitku posoudil následovně: Předně je třeba uvést, že správní orgán prvního stupně postupoval v souladu s absorpční zásadou, když za situace, že jednání obviněného bylo posouzeno jako spáchání více přestupků, přistoupil k určení nejzávažnější skutkové podstaty [zpracování osobních údajů bez právního titulu podle čl. 6 odst. 1 nařízení (EU) 2016/679]. Skutek popsaný ve výroku II. napadeného rozhodnutí tak nebyl posouzen samostatně, ale jako přitěžující okolnost. Takový postup je zcela v souladu se zásadami správního trestání.

[42] K argumentaci obviněného, že neměl možnost zjistit, kdo je konkrétním subjektem údajů a jak ho kontaktovat, odvolací orgán předně uvádí, že kdyby byl obviněný postupoval tak, že by údaje již při zveřejnění příspěvku anonymizoval (např. uvedením pouze části registrační značky označující kraj registrace, tj. bez možnosti identifikace vlastníka/provozovatele vozidla), zcela by elimininoval potřebu naplňovat informační povinnost (odvolací orgán připouští, že její naplnění může být v tomto případě obtížné), a zejména by předešel porušení dalších zásad ochrany osobních údajů. Odvolacím orgánem však nebylo zjištěno, že by správce tato vhodná opatření na ochranu práv, svobod a oprávněných zájmů subjektu údajů skutečně přijal.

[43] K námitce, že se správní orgán nezabýval společenskou škodlivostí a typem zpracovávaného údaje, uvádí odvolací orgán, že tato námitka je irelevantní, neboť správní orgán se otázkou společenské škodlivosti zabýval, jak plyne z odůvodnění napadeného rozhodnutí (zejména bod 23. a následující). Odvolací orgán pak tyto úvahy v rámci odvolacího přezkumu dále rozvedl. Typ zpracovávaného osobního údaje (SPZ jako nepřímý identifikátor)

pak byl odvolacím orgánem zohledněn jako polehčující okolnost, přičemž konečná výše uložené pokuty reflektuje nižší závažnost tohoto konkrétního typu údajů ve srovnání s jinými běžnými údaji.

[44] V poslední páté části podaného rozkladu obviněný brojil proti výši uložené pokuty. Argumentoval především tím, že podle jeho názoru je výše pokuty nepřiměřená, neboť zpracovávané osobní údaje jsou z pohledu ochrany osobních údajů zcela bezvýznamné. Obviněný tak dospěl k závěru, že v případě prokázání přestupku správním orgánem by mělo dojít k upuštění od potrestání, či přinejmenším snížení pokuty na částku 1.000 Kč. Odvolací orgán předně konstatuje v obecné rovině, že správní orgán prvního stupně se otázcí stanovení výše pokuty, jakož i úvahám vedoucím ke způsobu stanovení sankce a základním zásadám správního trestání, věnoval poměrně vyčerpávajícím způsobem, a to konkrétně na str. 10 až 13 napadeného rozhodnutí. Odvolací orgán tak přistoupil pouze k částečné korekci závěrů správního orgánu prvního stupně. V souladu s čl. 83 odst. 1 a 2 nařízení (EU) 2016/679 zohlednil správní orgán prvního stupně při rozhodování o uložení správní pokuty a její výše řadu relevantních okolností, a řídil se přitom zásadami správního trestání, zejména zásadou účinnosti, přiměřenosti a individualizovaného přístupu k sankcím. Jako přitěžující okolnosti správní orgán prvního stupně správně vyhodnotil: 1) způsob zpracování – zveřejnění na veřejně přístupné sociální síti Twitter, které mohlo vést k nekontrolovatelnému šíření osobních údajů mezi neomezený počet uživatelů internetu; 2) povahu daného údaje, resp. zjevnou nezpůsobilost SPZ přispět k veřejné diskuzi či řešení ohledně obcházení pravidel parkování a 3) skutečnost, že se obviněný dopustil také přestupku podle § 62 odst. 1 písm. c) zákona č. 110/2019 Sb., konkrétně porušení informační povinnosti dle čl. 14 odst. 1 nařízení (EU) 2016/679. Odvolací orgán se s tímto hodnocením ztotožňuje a nad rámec toho připojuje další přitěžující okolnost, a to že: 4) obviněný je v postavení veřejně činné osoby (působí mj. jako zastupitel Městské části , přičemž jeho příspěvky na sociální síti mají potenciál vyššího dopadu na veřejnost a mohou být vnímány jako projev veřejné autority. S tím je spojena zvýšená odpovědnost při nakládání s osobními údaji.

[45] Mezi polehčující okolnosti pak správní orgán prvního stupně zařadil: 1) relativně nízký počet dotčených subjektů údajů, kteří byli identifikováni pouze nepřímo, a skutečnost, že nebyla prokázána konkrétní újma na jejich straně v důsledku daného zpracování; 2) nedbalostní formu zavinění, tj. obviněný si nepočínal úmyslně; 3) míru spolupráce obviněného s dozorovým úřadem, zejména skutečnost, že obviněný po upozornění svůj příspěvek na sociální síti odstranil; 4) delší časový odstup od spáchání deliktu a 5) bezúhonnost obviněného ve vztahu k nařízení (EU) 2016/679, tedy že nebylo prokázáno, že by se v minulosti dopustil jiného porušení povinností podle tohoto nařízení. Také s tímto hodnocením se odvolací orgán shoduje. Odvolací orgán k tomu nicméně dodává, že, jak již bylo uvedeno, námitka obviněného týkající se typu (kategorie) osobního údaje je důvodná. SPZ je sice osobním údajem, ale jeho charakter jako nepřímého identifikátoru snižuje závažnost zásahu do práv subjektů údajů. Tuto skutečnost proto odvolací orgán hodnotí jako další polehčující okolnost.

[46] Odvolací orgán po důkladném zvážení všech relevantních okolností případu dospěl k závěru, že výše pokuty uložená správním orgánem prvního stupně byla stanovena v zásadě v souladu s pravidly správního trestání a čl. 83 odst. 1 a 2 nařízení (EU) 2016/679. Pokuta odpovídala povaze zjištěného porušení. Správní orgán prvního stupně také postupoval správně, když zohlednil doporučený postup podle *Pokynů Evropského sboru pro ochranu*

osobních údajů 04/2022 k výpočtu správních pokut podle nařízení (EU) 2016/679⁵, (dále jen „Pokyny 4/2022“), a to zejména ve vztahu ke klasifikaci podle závažnosti porušení nařízení (EU) 2016/679. Jakkoli se Pokyny 4/2022 primárně vztahují na výpočet správních pokut ve vztahu k porušením nařízení (EU) 2016/679, jehož se dopustili správci a zpracovatelé, kteří nejsou fyzickými osobami, relevantní postupy a principy obsažené v těchto pokynech jsou přiměřeně aplikovatelné při udělování pokut fyzickým osobám. Zvláštní důraz pak byl v této věci kladen na to, aby při stanovení rozpětí výše pokuty podle čl. 83 odst. 5 nařízení (EU) 2016/679 tato nebyla likvidační a její výše reflektovala specifika obviněného, který je fyzickou osobou. Odvolací orgán také souhlasí se závěrem správního orgánu prvního stupně, že se jedná o porušení spadající do kategorie závažnosti střední, neboť se jedná o porušení základní zásady zpracování osobních údajů, která je prerekvizitou jakéhokoli zpracování osobních údajů. Odvolací orgán nicméně toto posouzení doplnil o jednu přitěžující a jednu polehčující okolnost. Odvolací přistoupil orgán k souhrnnému zhodnocení všech relevantních okolností, přičemž dospěl k částečně odchylnému hodnocení poměru jednotlivých přitěžujících a polehčujících okolností od hodnocení provedeného správním orgánem prvního stupně, a zohlednil i dobu řízení. Z těchto důvodů odvolací orgán přistoupil k moderaci uložené sankce, a to konkrétně na částku 10.000 Kč, která podle názoru odvolacího orgánu lépe odpovídá zásadě proporcionality a individuálním okolnostem daného případu, mj. s přihlédnutím k výslovnému ujištění obviněného v e-mailovém sdělení ze dne 16. ledna 2023 (čj. UOOU-02771/22-14): „pro příště se využití podobných informací vyvaruji (a pokud mi budou v budoucnu doručeny jakékoliv fotografie aut, SPZ a podobné seznamy, budu s nimi nakládat v souladu s GDPR).“ a „Pro další politickou diskusi využiji jiné formy vizuálů a obsahu“.

[47] Při stanovení konečné výše pokuty odvolací orgán přihlédl k recitálu 150 nařízení (EU) 2016/679, podle něhož platí: „jsou-li správní pokuty uloženy osobám, které nejsou podnikem, měl by dozorový úřad při rozhodování o odpovídající výši pokuty zohlednit obecnou úroveň příjmů v daném členském státě, jakož i ekonomickou situaci dané osoby.“ V konkrétním případě se jedná o fyzickou osobu s ročními příjmy nejméně ve výši 200 000 Kč (odvolací orgán vyšel z veřejně dostupných zdrojů ohledně konkrétně přiznané odměny obviněného v souvislosti s výkonem funkce uvolněného zastupitele za hl. m. Prahu za rok 2024⁶, jakož i příjmů v souvislosti s výkonem funkce člena zastupitelstva Městské části 100 000 a funkce člena výboru zastupitelstva této městské části za stejné období⁷, přičemž ze shromážděného spisového materiálu nevyplynou případné další příjmy). Tyto částky tak představují výchozí referenční rámec pro uložení pokuty. Při přihlédnutí k veřejně dostupným údajům o výši odměn členů zastupitelstva za plnění výše uvedených funkcí odvolací orgán shledal, že jím stanovená výsledná výše pokuty 10.000 Kč bude účinná, přiměřená, odrazující a nebude pro obviněného likvidační. Závěrem odvolací orgán podotýká, že sankce by měla mít i účinek represivní, nikoli pouze preventivní, což vylučuje úvahy o upuštění od uložení sankce.

[48] Lze tedy shrnout, že argumentaci obviněného odvolací orgán vyhověl v rozsahu snížení uložené pokuty, avšak po celkovém přezkoumání neshledal v postupu správního orgánu prvního stupně Úřadu žádná další pochybení způsobující nezákonnost rozhodnutí.

⁵ Pokyny EDPB 04/2022 k výpočtu správních pokut podle GDPR, verze 2.1, přijato dne 24. května 2023.

⁶ Dostupné zde: https://opendata-storage.praha.eu/PER_odmeny_zhmp/2024/Odmeny_ZHMP_2024.xlsx.

⁷ Dostupné zde:

[49] Na základě všech výše uvedených skutečností rozhodl odvolací orgán tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí podle ustanovení § 152 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nelze podat rozklad.

Praha 4. července 2025

Mgr. Jiří Kaucký
předseda
(podepsáno elektronicky)